

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 26ης Μαΐου 2016*

«Πρόσβαση στα έγγραφα — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Έγγραφα σχετικά με έρευνα της OLAF — Άρνηση παροχής προσβάσεως — Εξαίρεση σχετική με την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου — Υποχρέωση συγκεκριμένης και εξατομικευμένης εξετάσεως κάθε εγγράφου — Κατηγορία εγγράφων»

Στην υπόθεση T-110/15,

International Management Group, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον M. Burgstaller, solicitor, και την E. Wright, barrister, και εν συνεχεία από τους A. Tymen και L. Levi, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον J. Baquero Cruz και την S. Bartelt,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, της αποφάσεως THOR/C4/LL/el/(S) (2015) 4287 της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), της 6ης Φεβρουαρίου 2015, με την οποία η καθής αρνήθηκε να παράσχει στην προσφεύγουσα πρόσβαση στα έγγραφα τα οποία αφορούν έρευνα που διενεργήθηκε εις βάρος της,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία, πρόεδρο, M. Kancheva και C. Wetter (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 17 Ιουνίου 2014, η προσφεύγουσα, International Management Group, ενημερώθηκε ότι η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) διενεργούσε έρευνα για «πιθανές παρατυπίες όσον αφορά τη χορήγηση ευρωπαϊκών κονδυλίων [στην προσφεύγουσα], σχετικά με τη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

νομική φύση της, αφορώσες, μεταξύ άλλων, την εφαρμογή του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στο γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248, σ. 1)».

- 2 Στο πλαίσιο της έρευνας της OLAF, στο στάδιο της συνόψεως των πραγματικών περιστατικών, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Σεπτεμβρίου 2013, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (Ευρατόμ) 1074/1999 του Συμβουλίου (ΕΕ 2013, L 248, σ. 1), πραγματοποιήθηκε συνάντηση μεταξύ της OLAF και εκπροσώπου της προσφεύγουσας και εν συνεχεία ακολούθησε αλληλογραφία, καθώς και υποβολή, από την προσφεύγουσα, αιτήματος πρόσβασης σε ορισμένα έγγραφα τα οποία αναφέρονταν στην ως άνω σύνοψη των πραγματικών περιστατικών, πρόσβαση την οποία η OLAF αρνήθηκε να παράσχει βάσει του προαναφερθέντος κανονισμού.
- 3 Στις 30 Οκτωβρίου 2014, η προσφεύγουσα ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), να της παρασχεθεί πρόσβαση σε:
 - α) όλα τα σχετικά με την έρευνα έγγραφα και τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της η OLAF·
 - β) όλα τα λοιπά έγγραφα και τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της η OLAF σχετικά [με την προσφεύγουσα]·
 - γ) το σύνολο της αλληλογραφίας που αναφέρεται στη “Σύνοψη των πραγματικών περιστατικών” η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα του από 6 Οκτωβρίου 2014 εγγράφου [της OLAF] ή η οποία συνδέεται προς αυτό·
 - δ) το σύνολο της αλληλογραφίας μεταξύ της OLAF και των κρατών μελών που εμπλέκονται στην έρευνα·
 - ε) όλα τα σχετικά με την έρευνα έγγραφα, τις αναφορές και τις πληροφορίες που προσκομίστηκαν στα κράτη μέλη ή προσκομίστηκαν από αυτά, και δη:
 - i. τις φερόμενες ως “επίσημες δηλώσεις των αρχών (συμπεριλαμβανομένων των υπουργείων Εξωτερικών) ορισμένων κρατών” [βλέπε σημείο 22 του εγγράφου (της OLAF) με τίτλο “Σύνοψη των πραγματικών περιστατικών”]·
 - ii. τις φερόμενες ως “«πληροφορίες που ελήφθησαν από τα Ηνωμένα Έθνη και από τη [ΓΔ] ECHO” [βλέπε σημεία 23 έως 25 του εγγράφου (της OLAF) με τίτλο “Σύνοψη των πραγματικών περιστατικών”]·
- στ) όλα τα σχετικά με την έρευνα έγγραφα, τις αναφορές και τις πληροφορίες που προσκομίστηκαν στα θεσμικά όργανα, τους οργανισμούς, τα Γραφεία και τις υπηρεσίες της Ένωσης, καθώς και στις αρχές των κρατών που δεν είναι μέλη της Ένωσης, κατά την περίοδο μεταξύ 2008 και 2014.»
- 4 Στις 27 Νοεμβρίου 2014, η OLAF αρνήθηκε να παράσχει στην προσφεύγουσα πρόσβαση στο σύνολο των ζητηθέντων εγγράφων, για τον λόγο ότι η δημοσιοποίησή τους θα έπληττε την προστασία των σκοπών επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

- 5 Στις 11 Δεκεμβρίου 2014, η προσφεύγουσα υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση προσβάσεως στα ζητηθέντα έγγραφα (στο εξής: επιβεβαιωτική αίτηση) δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.
- 6 Η έρευνα της OLAF με αριθμό πρωτοκόλλου OF/2011/1002, με την οποία συνδέονται τα έγγραφα τα οποία αναφέρθηκαν στη σκέψη 3 ανωτέρω και τα οποία περιλαμβάνονταν στην αρχική αίτηση της προσφεύγουσας (στοιχεία α', γ' και στ'), περατώθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 2014 και η τελική έκθεση διαβιβάστηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή από την OLAF στις 15 Δεκεμβρίου 2014.
- 7 Στις 6 Φεβρουαρίου 2015, η OLAF εξέδωσε την απόφαση THOR/C4/LL/el/(S) (2015) 4287, με την οποία απέρριψε την επιβεβαιωτική αίτηση (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), επισημαίνοντας ότι όλα τα ζητηθέντα έγγραφα συνδέονταν είτε με εν εξελίξει έρευνα είτε με περατωθείσα έρευνα, αλλά σε σχέση με την οποία η εύλογη προθεσμία εντός της οποίας οι αρμόδιες αρχές της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή οι εθνικές αρχές υποχρεούνται να προβούν σε περαιτέρω ενέργειες δεν είχε ακόμα παρέλθει, όπερ σήμαινε ότι η δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων θα μπορούσε να διακυβεύσει την προστασία των σκοπών των επίμαχων ερευνών.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Μαρτίου 2015, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 9 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα ζήτησε να εκδικαστεί η προσφυγή της με ταχεία διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991.
- 10 Στις 24 Απριλίου 2015, η Επιτροπή κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου το υπόμνημά της αντικρούσεως.
- 11 Με απόφαση της 5ης Μαΐου 2015, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) απέρριψε το αίτημα περί εφαρμογής ταχείας διαδικασίας.
- 12 Το υπόμνημα απαντήσεως κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Αυγούστου 2015.
- 13 Το υπόμνημα ανταπαντήσεως κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Οκτωβρίου 2015.
- 14 Στις 27 Νοεμβρίου 2015, ο γραμματέας του Γενικού Δικαστηρίου κοινοποίησε στους διαδίκους την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας. Οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτηση διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 106, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασίας.
- 15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 16 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 17 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους. Ο πρώτος αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που υπέχει η Επιτροπή, καθόσον αυτή επικαλέστηκε την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου εφαρμογής της προστασίας των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, ο δεύτερος από την ύπαρξη δημοσίου συμφέροντος υπέρτερου της δημοσιοποίησεως των ζητηθέντων εγγράφων, ο τρίτος από έλλειψη αιτιολογίας σχετικά με την προστασία του ιδιωτικού βίου και της ακεραιότητας του ατόμου, και ο τέταρτος από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

Επί του πρώτου λόγου, ο οποίος αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που υπέχει η Επιτροπή, καθόσον αυτή επικαλέστηκε την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου εφαρμογής της προστασίας των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου

- 18 Με τον πρώτο λόγο, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της αιτιολογήσεως, καθόσον βασίστηκε στην ύπαρξη γενικού τεκμηρίου εφαρμοζόμενου επί των ζητηθέντων εγγράφων. Συναφώς, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι ο λόγος για τον οποίο είναι δυνατή η εφαρμογή γενικού τεκμηρίου είναι ότι εφαρμόζεται το ίδιο σκεπτικό επί εγγράφων της ίδιας φύσεως. Εντούτοις, από τους λόγους που εκτίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει, κατά την προσφεύγουσα, ότι εφαρμόζεται διαφορετικό σκεπτικό επί διαφόρων ειδών εγγράφων. Επιπροσθέτως, η επίμαχη έρευνα έχει πλέον, όπως προβάλλει η προσφεύγουσα, περατωθεί. Περαιτέρω, η απόφαση της OLAF να εφαρμόσει γενικό τεκμήριο επί όλων των εγγράφων αντιβαίνει στον σκοπό του κανονισμού 1049/2001.
- 19 Εξάλλου, κατά την προσφεύγουσα, κανένα γενικό τεκμήριο δεν τυγχάνει εφαρμογής εν προκειμένω, είτε δυνάμει της κείμενης νομοθεσίας είτε βάσει της νομολογίας, και η αναλογία που καθιερώνει η Επιτροπή προς άλλα γενικά τεκμήρια τα οποία έχει αναγνωρίσει η νομολογία είναι αλυσιτελής.
- 20 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας υποκρύπτουν ουσιαστικές αντιρρήσεις, οι οποίες ουδεμία σχέση έχουν με την υποχρέωση αιτιολογήσεως. Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αρκούντως αιτιολογημένη τόσο υπό το πρίσμα της πάγιας νομολογίας στον τομέα της προσβάσεως στους φακέλους έρευνας της OLAF όσο και υπό το πρίσμα της εφαρμογής της νομολογίας σχετικά με τα «κανονιστικά» γενικά τεκμήρια όσον αφορά τα έγγραφα που περιλαμβάνονται στους εν λόγω φακέλους. Κατά την Επιτροπή, το γενικό τεκμήριο το οποίο προσφάτως εφάρμοσε η OLAF βασίζεται στην κατ' αναλογίαν εφαρμογή της ήδη πάγιας νομολογίας επί του θέματος. Η Επιτροπή προβάλλει ότι τα έγγραφα της OLAF σχετικά με τις έρευνες που διενεργεί πρέπει να καλύπτονται από γενικό τεκμήριο ίδιας ισχύος με εκείνα για τα οποία έχει ήδη αναγνωριστεί γενικό τεκμήριο από τη νομολογία. Η αναγνώριση τέτοιου τεκμηρίου είναι, κατά την Επιτροπή, δικαιολογημένη λόγω της ανάγκης να προστατευθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα τομεακών κανονιστικών ρυθμίσεων, οι οποίες θεσπίστηκαν από τον νομοθέτη της Ένωσης και αποκλείουν το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο ή προστατεύουν την εμπιστευτικότητα εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο, προκειμένου να διασφαλίσουν ότι το σύστημα της δημόσιας προσβάσεως στα έγγραφα δεν θα χρησιμοποιηθεί προς καταστρατήγηση ή υπονόμευση των τομεακών κανόνων.
- 21 Συναφώς, η Επιτροπή προβάλλει ότι, όπως ακριβώς ισχύει στις υποθέσεις στον τομέα του ανταγωνισμού, το γενικό τεκμήριο περί μη προσβασιμότητας απορρέει από τις διατάξεις της τομεακής νομοθεσίας (κανονισμός 883/2013), οι οποίες προβλέπουν αυστηρούς κανόνες εμπιστευτικότητας για την επεξεργασία των πληροφοριών που συλλέγονται στο πλαίσιο έρευνας (άρθρο 10 και, γενικότερα, άρθρα 3 έως 16 του ως άνω κανονισμού) και αποκλείουν το δικαίωμα

προσβάσεως στον φάκελο. Εάν το ευρύ κοινό, και ιδίως τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, μπορούσαν να αποκτήσουν πρόσβαση στον φάκελο δυνάμει του κανονισμού 1049/2001, τούτο αυτομάτως θα παραβίαζε την τομεακή νομοθεσία και θα διακύβευε σοβαρά την αποτελεσματικότητα των ερευνών. Επιπροσθέτως, η εμπιστευτικότητα των πληροφοριών την οποία κατοχυρώνει ο κανονισμός 883/2013 έχει, κατά την Επιτροπή, έναν ειδικό σκοπό, ήτοι, αφενός, τη διασφάλιση της ομαλής διενέργειας έρευνας χάριν του δημοσίου συμφέροντος και, αφετέρου, την προστασία των εννόμων συμφερόντων των θιγόμενων προσώπων, ώστε τα στοιχεία τα οποία δημοσιοποιούν στην Επιτροπή να χρησιμοποιούνται αποκλειστικώς για τους σκοπούς έρευνας. Τέλος, η Επιτροπή εκτιμά ότι το γενικό τεκμήριο θα έπρεπε να εφαρμόζεται όχι μόνο πριν, αλλά και κατόπιν της οριστικής περατώσεως της έρευνας και της περαιτέρω εξελίξεώς της.

- 22 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί η νομοθεσία η οποία εφαρμόζεται εν προκειμένω, καθώς και οι νομολογιακές αρχές οι οποίες έχουν διαπλασθεί επί του ζητήματος της προσβάσεως στα έγγραφα.
- 23 Πρώτον, σύμφωνα με τα άρθρα 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, και 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο κατοικεί ή έχει την καταστατική έδρα του σε κράτος μέλος έχει δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης, με την επιφύλαξη των αρχών και των προϋποθέσεων που καθορίζονται σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στην εν λόγω παράγραφο. Σύμφωνα ιδίως με το δεύτερο εδάφιο της ίδιας παραγράφου, οι ως άνω αρχές και προϋποθέσεις καθορίζονται μέσω κανονισμών από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα οποία αποφασίζουν με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία.
- 24 Δεύτερον, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διοικητική δραστηριότητα της Επιτροπής δεν επιτάσσει τόσο ευρεία πρόσβαση στα έγγραφα όσο η νομοθετική δραστηριότητα θεσμικού οργάνου της Ένωσης (βλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 91, καθώς και, υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 60).
- 25 Τρίτον, ο κανονισμός 1049/2001 έχει ως σκοπό να παράσχει στο κοινό το δικαίωμα όσο το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων (απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 61). Προκύπτει επίσης από τον εν λόγω κανονισμό, ιδίως από το άρθρο του 4 το οποίο θεσπίζει, συναφώς, καθεστώς εξαιρέσεων, ότι το εν λόγω δικαίωμα προσβάσεως υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς που δικαιολογούνται από λόγους δημόσιου ή ιδιωτικού συμφέροντος (βλ. αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 62, απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 51, και απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 61).
- 26 Τέταρτον, βάσει των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, τα θεσμικά όργανα δύνανται, πλην της περιπτώσεως κατά την οποία υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση συγκεκριμένου εγγράφου, να αρνηθούν την παροχή προσβάσεως σε έγγραφο, στην περίπτωση κατά την οποία η δημοσιοποίηση του εν λόγω εγγράφου θα έθιγε την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου.
- 27 Πέμπτον, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για να δικαιολογηθεί η άρνηση παροχής προσβάσεως σε έγγραφο του οποίου ζητήθηκε η δημοσιοποίηση, δεν αρκεί, καταρχήν, το έγγραφο αυτό να αφορά δραστηριότητα αναφερόμενη στο άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1049/2001. Το οικείο θεσμικό όργανο πρέπει επίσης να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο είναι ικανή να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύει η εξαίρεση του άρθρου αυτού (βλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 49, και απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 64).

- 28 Πάντως, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι επιτρέπεται στο οικείο όργανο της Ένωσης να στηρίζεται, συναφώς, σε γενικά τεκμήρια εφαρμοζόμενα σε ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, δεδομένου ότι παρόμοιες γενικού χαρακτήρα θεωρήσεις μπορούν να ισχύουν σε αιτήσεις δημοσιοποιήσεως που αφορούν έγγραφα της ίδιας φύσεως (βλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 50, καθώς και απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 29 Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει την ύπαρξη γενικών τεκμηρίων περί αρνήσεως παροχής προσβάσεως σε έγγραφα σε πέντε περιπτώσεις υποθέσεων, και, συγκεκριμένα, όσον αφορά τα έγγραφα του σχετικού με διαδικασία ελέγχου κρατικών ενισχύσεων διοικητικού φακέλου (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 61), τα έγγραφα που έχουν ανταλλαγεί μεταξύ της Επιτροπής και των μερών που προέβησαν σε κοινοποίηση ή τρίτων στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου πράξεων συγκεντρώσεως μεταξύ επιχειρήσεων (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 123, και Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 64), τα υπομνήματα που έχει καταθέσει θεσμικό όργανο στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 94), τα έγγραφα που αφορούν εν εξελίξει διαδικασία λόγω παραβάσεως, η οποία βρίσκεται στο προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 65) καθώς και τα έγγραφα τα οποία περιλαμβάνονται σε φάκελο σχετικό με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 93).
- 30 Το Γενικό Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει την ύπαρξη γενικών τεκμηρίων σε τέσσερις επιπλέον περιπτώσεις, και, συγκεκριμένα, όσον αφορά τις προσφορές των διαγωνιζομένων στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως δημόσιας συμβάσεως σε περίπτωση αιτήσεως προσβάσεως υποβληθείσας από άλλο διαγωνιζόμενο (απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2013, Cosepuri κατά EFSA, T-339/10 και T-532/10, EU:T:2013:38, σκέψη 101), τα έγγραφα που αφορούν τη διαδικασία η οποία καλείται «EU Pilot» (απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-306/12, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2014:816, σκέψη 63), τα έγγραφα τα οποία έχουν διαβιβασθεί, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), από τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού στην Επιτροπή (απόφαση της 12ης Μαΐου 2015, Unión de Almacenistas de Hierros de España κατά Επιτροπής, T-623/13, EU:T:2015:848, σκέψη 64), καθώς και τα έγγραφα σχετικά με τη σύνταξη, από την Επιτροπή, εκτιμήσεως επιπτώσεων προκειμένου αυτή να καταρτίσει πολιτική πρόταση (απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2015, ClientEarth κατά Επιτροπής, T-424/14 και T-425/14, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2015:848, σκέψη 97).
- 31 Καίτοι, στην πλειονότητα των υποθέσεων που προαναφέρθηκαν στη σκέψη 29, το Δικαστήριο εξέτασε τις σχέσεις μεταξύ του κανονισμού 1049/2001 και κάποιας άλλης νομοθεσίας θεσπίζουσας ειδικό καθεστώς προσβασιμότητας, και, κατόπιν της εξετάσεως αυτής, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να διασφαλίσει συνεκτική εφαρμογή αμφοτέρων, εντούτοις προκύπτει από την ανωτέρω νομολογία ότι η σχέση μεταξύ δύο κανονισμών δεν αποτελεί το μοναδικό κριτήριο το οποίο είναι ικανό να δικαιολογήσει την εφαρμογή τέτοιων γενικών τεκμηρίων.
- 32 Πράγματι, από τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 29 ανωτέρω απορρέει ότι η ratio legis της εφαρμογής τέτοιων γενικών τεκμηρίων συνδέεται προς την επιτακτική ανάγκη διασφάλισης της ομαλής διεξαγωγής των οικείων διαδικασιών και της επιτεύξεως των σκοπών που αυτές υπηρετούν. Ως εκ τούτου, η αναγνώριση γενικού τεκμηρίου μπορεί να στηρίζεται στο ότι η πρόσβαση στα έγγραφα ορισμένων διαδικασιών είναι ασύμβατη προς την ομαλή διεξαγωγή τους και στο ενδεχόμενο υπάρξεως κινδύνου διακυβεύσεως των εν λόγω διαδικασιών, δεδομένου ότι τα γενικά τεκμήρια

παρέχουν τη δυνατότητα να διασφαλισθεί η ακέραιη διεξαγωγή της διαδικασίας, μέσω του περιορισμού της αναμείξεως τρίτων (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής, T-306/12, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2014:816, σκέψεις 57 και 58, καθώς και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Wathelet στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:528, σημεία 66, 68, 74 και 76). Η εφαρμογή ειδικών κανόνων οι οποίοι προβλέπονται από νομική πράξη αφορώσα διαδικασία διεξαγόμενη ενώπιον θεσμικού οργάνου της Ένωσης, διαδικασία για τις ανάγκες διεξαγωγής της οποίας έχουν προσκομισθεί τα ζητούμενα έγγραφα, είναι ένα από τα κριτήρια βάσει των οποίων μπορεί να δικαιολογηθεί η αναγνώριση γενικού τεκμηρίου (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 11ης Ιουνίου 2015, McCullough κατά Cedefop, T-496/13, EU:T:2015:374, σκέψη 91 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Cruz Villalón στην υπόθεση Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:325, σημείο 75).

- 33 Το σκεπτικό που ανέπτυξε το Δικαστήριο στις ανωτέρω υποθέσεις πρέπει να τύχει εφαρμογής και επί δραστηριοτήτων έρευνας της OLAF. Η γενικευμένη πρόσβαση, βάσει του κανονισμού 1049/2001, στα έγγραφα τα οποία περιλαμβάνει ο φάκελος της OLAF, ενώ η διαδικασία έρευνας της OLAF βρίσκεται σε εξέλιξη, θα διατάρασσε την ομαλή διεξαγωγή της έρευνας. Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση που η έρευνα μόλις περατώθηκε από την OLAF (βλ. σκέψη 35 κατωτέρω).
- 34 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η διαδικασία έρευνας της OLAF εμπίπτει επίσης σε ειδικούς κανόνες όσον αφορά την πρόσβαση και την επεξεργασία πληροφοριών οι οποίες αποκτήθηκαν ή αποδείχθηκαν στο πλαίσιο τέτοιας διαδικασίας. Βάσει του κανονισμού 883/2013, ο οποίος διέπει τις έρευνες της OLAF, αυτή υποχρεούται νομικώς να επεξεργάζεται τις πληροφορίες που συλλέγει στο πλαίσιο των ερευνών της ως εμπιστευτικές πληροφορίες καλυπτόμενες από το επαγγελματικό απόρρητο, σύμφωνα με το άρθρο 10 του ως άνω κανονισμού. Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι, όσον αφορά πρόσωπο για το οποίο διεξάγει έρευνα η OLAF, με εξαίρεση το δικαίωμά του να λάβει, σύμφωνα με το άρθρο 9 του ως άνω κανονισμού, πρακτικά της εξετάσεώς του από την OLAF (προκειμένου να τα εγκρίνει ή να προσθέσει τις παρατηρήσεις του), ουδόλως προβλέπεται πρόσβαση στα έγγραφα. Συγκεκριμένα, η πρόσβαση στους φακέλους της OLAF γίνεται κατά τη διάρκεια επακόλουθων πράξεων. Η τελική σύσταση της OLAF υποβάλλεται στις αρμόδιες αρχές της Ένωσης ή στις εθνικές αρχές. Αν οι αρχές αυτές σκοπεύουν να επιβάλουν κύρωση σε κάποιο από τα πρόσωπα τα οποία αφορά η έρευνα, όπως εν προκειμένω στην προσφεύγουσα, θα πρέπει να του παράσχουν τη δυνατότητα να ασκήσει τα δικαιώματά του άμυνας σύμφωνα με την εφαρμοστέα διοικητική ή ποινική διαδικασία.
- 35 Επιπροσθέτως, όσον αφορά την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, η οποία αφορά την προστασία των δραστηριοτήτων έρευνας, από τη νομολογία προκύπτει ότι η προστασία των ερευνών της OLAF εκτείνεται στις επακόλουθες πράξεις, εφόσον αυτές διενεργηθούν εντός εύλογης προθεσμίας (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψεις 108 έως 113). Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία αυτή, εάν δεν έχει ακόμα παρέλθει η εύλογη προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να αποφασισθεί εάν θα δοθεί συνέχεια στις πληροφορίες που διαβιβάστηκαν από την OLAF στις αρμόδιες αρχές, η παροχή, έστω μερικής, προσβάσεως στον φάκελο έρευνας της OLAF θα μπορούσε να διακυβεύσει την αποτελεσματική χρήση των στοιχείων αυτών από τις εθνικές αρχές, δεδομένου ότι τα εμπλεκόμενα στις πιθανολογούμενες παρατυπίες πρόσωπα θα είχαν τη δυνατότητα να ενεργήσουν κατά τρόπο κωλύοντα την ομαλή εξέλιξη των διαφόρων διαδικασιών ή ερευνών τις οποίες ενδεχομένως θα διενεργούσαν οι εθνικές αρχές. Επίσης, πρέπει να επισημανθεί ότι οι έρευνες της OLAF, καθώς και οι τυχόν μεταγενέστερες διαδικασίες, εξαρτώνται από την προθυμία των πληροφοριοδοτών και των μαρτύρων να παράσχουν πληροφορίες. Το ενδεχόμενο να δουν δημοσιοποιημένες τις πληροφορίες, τις επεξηγήσεις ή τις υποθέσεις στις οποίες προέβησαν, θα μπορούσε να τους ωθήσει να περιορίσουν τις πληροφορίες που διαβιβάζουν ή να μην αποκαλύψουν ευαίσθητες πληροφορίες, κάτι που θα έπληττε την αποτελεσματικότητα της πολιτικής της Ένωσης στον τομέα της καταπολεμήσεως της απάτης.

- 36 Εν συνόψει, η εφαρμοστέα νομοθεσία σχετικά με την OLAF αποκλείει, καταρχήν, το δικαίωμα προσβάσεως των ενδιαφερομένων προσώπων στον φάκελο της OLAF. Μόνον εάν οι αρχές που είναι αποδέκτες της τελικής εκθέσεως σκοπεύουν να εκδώσουν πράξεις βλαπτικές για τα οικεία πρόσωπα μπορούν, σύμφωνα με τους διαδικαστικούς κανόνες που εφαρμόζονται επ' αυτών, να παράσχουν πρόσβαση στην τελική έκθεση της OLAF, ώστε να καταστεί δυνατόν για τα θιγόμενα πρόσωπα να ασκήσουν τα δικαιώματά τους άμυνας. Κατά συνέπεια, η παροχή προσβάσεως στους φακέλους της OLAF ή στις τελικές εκθέσεις της OLAF στο ευρύ κοινό θα διακύβευε σοβαρά το σύστημα του κανονισμού 883/2013.
- 37 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, όσον αφορά την ερμηνεία της προβλεπόμενης στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 εξαιρέσεως, πρέπει να αναγνωρισθεί η ύπαρξη γενικού τεκμηρίου κατά το οποίο η δημοσιοποίηση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου θα έθιγε, καταρχήν, την προστασία των σκοπών έρευνας της OLAF.
- 38 Εντούτοις, η χρήση γενικού τεκμηρίου δεν αποκλείει τη δυνατότητα να αποδειχθεί ότι συγκεκριμένο έγγραφο του οποίου ζητείται η δημοσιοποίηση δεν καλύπτεται από αυτό ή ότι συντρέχει υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί την δημοσιοποίηση του εν λόγω εγγράφου δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 62, και απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 100).
- 39 Αντιθέτως, η απαίτηση να εξακριβωθεί αν το επίμαχο γενικό τεκμήριο τυγχάνει πράγματι εφαρμογής δεν πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει να εξετάζει ένα προς ένα όλα τα έγγραφα στα οποία ζητείται πρόσβαση εν προκειμένω. Τέτοια απαίτηση θα καθιστούσε το εν λόγω γενικό τεκμήριο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας, η οποία συνίσταται ακριβώς στη δυνατότητα της Επιτροπής να δίδει σε αίτηση προσβάσεως σε σύνολο εγγράφων αντιστοίχως συνολική απάντηση (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 68, και απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 101).
- 40 Με γνώμονα τις ως άνω νομολογιακές αρχές πρέπει να εξετασθεί εάν η OLAF υπέπεσε σε πλάνη κατά την εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 41 Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι δεν αμφισβητείται ότι το αίτημα προσβάσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα αφορά τα σχετικά με τις έρευνες της OLAF έγγραφα.
- 42 Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει, χωρίς αυτό να αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι τα έγγραφα τα οποία παρατίθενται στη σκέψη 3 ανωτέρω και τα οποία αναφέρονται στην αρχική αίτηση της προσφεύγουσας (στοιχεία α', και γ' έως στ'), αποτελούν στοιχεία της έρευνας OF/2011/1002 της OLAF εις βάρος της προσφεύγουσας, η οποία περατώθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 2014, και ότι τα έγγραφα τα οποία αναφέρονται στην αρχική αίτηση της προσφεύγουσας (στοιχείο β') αποτελούν στοιχεία ερευνών οι οποίες βρίσκονται ακόμα σε εξέλιξη.
- 43 Λόγω του ότι η έρευνα OF/2011/1002 περατώθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 2014, και βασιζόμενη στη νομολογία κατά την οποία τα έγγραφα που σχετίζονται με έρευνες καλύπτονται από την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, εφόσον συγκεκριμένες έρευνες περατώθηκαν και καταρτίστηκαν τελικές εκθέσεις, αλλά δεν έχει παρέλθει ακόμα εύλογος χρόνος για τη συνέχιση της διαδικασίας, η OLAF εκτίμησε ότι, εν προκειμένω, δεν είχε παρέλθει η προθεσμία εντός της οποίας έπρεπε να αποφασιστούν οι ενέργειες σε συνέχεια των στοιχείων που η ίδια διαβίβασε στην αρμόδια αρχή. Επίσης, η OLAF διευκρίνισε ότι τα έγγραφα καλύπτονταν από γενικό τεκμήριο, το οποίο εφαρμόζεται προ και κατόπιν της περατώσεως έρευνας, επικαλούμενη την ανάγκη να διασφαλίσει την εμπιστευτικότητα των πληροφοριών και να εξασφαλίσει τη συνεργασία των πληροφοριοδοτών. Συναφώς, αναφέρθηκε στο γεγονός ότι οι έρευνες, καθώς και οι επακόλουθες διαδικασίες, εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό προς τις πληροφορίες που παρείχαν τρίτοι πληροφοριοδότες και μάρτυρες και προς

τη βούλησή τους να προσκομίσουν αυτές τις πληροφορίες και επισήμανε ότι, εάν τέτοιου είδους πληροφορίες δεν προστατεύονταν από εμπιστευτικότητα, η προθυμία των ως άνω πηγών να συμβάλουν στην έρευνα θα κλονιζόταν. Στο ίδιο πλαίσιο, διευκρίνισε τους υφιστάμενους ειδικούς τομεακούς κανόνες που διέπουν τις έρευνες που διενεργεί η OLAF και την υποχρέωση εμπιστευτικότητας, όπως ο κανόνας του άρθρου 10 του κανονισμού 883/2013.

- 44 Βάσει των νομολογιακών αρχών που υπομνήσθηκαν ανωτέρω, κρίνεται ότι η OLAF ορθώς εφάρμοσε γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας των εγγράφων σχετικά με τις έρευνές της.
- 45 Συναφώς, δεν ευσταθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι τέτοιο τεκμήριο δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε έγγραφα τα οποία αφορούν περατωθείσα διαδικασία έρευνας.
- 46 Όπως ήδη επισημάνθηκε ανωτέρω, αφού η OLAF περατώσει την έρευνά της και καταρτίσει την τελική της έκθεση, η αρμόδια αρχή πρέπει να αποφασίσει για τις επακόλουθες ενέργειες. Κατά συνέπεια, το γενικό τεκμήριο εφαρμόζεται επίσης σε ήδη περατωθείσα διαδικασία, δεδομένου ότι δύναται να υπάρξει βλάβη στα προστατευόμενα δημόσια συμφέροντα ακόμα και μετά την περάτωση της διαδικασίας ενώπιον της OLAF.
- 47 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι, δεδομένου ότι η έρευνα περατώθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 2014 και η καταρτισθείσα τελική έκθεση διαβιβάστηκε από την OLAF στην Επιτροπή στις 15 Δεκεμβρίου 2014, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 3, του κανονισμού 883/2013, δεν είχε ακόμα παρέλθει εύλογη προθεσμία κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως για τις επακόλουθες ενέργειες, όπως ορθώς επισήμανε και η OLAF στην εν λόγω απόφαση.
- 48 Ομοίως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλήσει επιχείρημα από την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 21ης Μαΐου 2014, Catinis κατά Επιτροπής (T-447/11, EU:T:2014:267), προκειμένου να προβάλλει ότι δεν μπορεί να εφαρμοστεί γενικό τεκμήριο και ότι, για τον λόγο αυτόν, η OLAF δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωσή της αιτιολογήσεως. Στην προαναφερθείσα υπόθεση, η OLAF δεν είχε επικαλεστεί την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου περί μη προσβάσεως, αλλά είχε προβεί σε εξατομικευμένο και συγκεκριμένο έλεγχο των ζητηθέντων εγγράφων. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε εάν μπορούσε να εφαρμοστεί τέτοιο τεκμήριο.
- 49 Τέλος, είναι αλυσιτελές τόσο το επιχείρημα κατά το οποίο η πρόταση που διατύπωσε το 2008 η Επιτροπή περί αναθεωρήσεως του κανονισμού 1049/2001 «είχε ως σκοπό να συμπεριλάβει γενικά τεκμήρια περί μη προσβάσεως», χωρίς να γίνεται αναφορά στα καθήκοντα έρευνας της OLAF, όπως ακριβώς και το επιχείρημα κατά το οποίο το αίτημα το οποίο απηύθυνε η Επιτροπή στο Γενικό Δικαστήριο να αναγνωρίσει την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου το οποίο να εφαρμόζεται στους φακέλους της OLAF, ισοδυναμεί με αίτημα της Επιτροπής προς το Γενικό Δικαστήριο να παραβεί το άρθρο 17, παράγραφος 2, ΣΕΕ, το οποίο απονέμει στην Επιτροπή την εξουσία να καταρτίζει νομοθετικές προτάσεις, και το άρθρο 14 ΣΕΕ, το οποίο απονέμει στο Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο νομοθετικές αρμοδιότητες. Όσον αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα, η εφαρμογή γενικού τεκμηρίου έχει γίνει δεκτή από τη νομολογία σε πλείστους όσους τομείς, χωρίς να αμφισβητηθεί η νομιμότητα τέτοιου τεκμηρίου υπό το πρίσμα του άρθρου 14 ΣΕΕ και του άρθρου 17, παράγραφος 2, ΣΕΕ. Δεν υφίσταται, συνεπώς, λόγος να προβάλλεται ότι η επέκταση του τεκμηρίου αυτού στους φακέλους έρευνας της OLAF θα μπορούσε, συναφώς, να δημιουργήσει δυσχέρειες. Εν πάση περιπτώσει, η πρόταση της Επιτροπής δεν υιοθετήθηκε.
- 50 Επομένως, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ, και υπό το πρίσμα των νομολογιακώς διαπλασμένων αρχών που παρατέθηκαν στις σκέψεις 23 έως 40 ανωτέρω, συνάγεται ότι, όπως προκύπτει και από τη σκέψη 43 ανωτέρω, η OLAF τήρησε την εν λόγω υποχρέωση.

Επί του δευτέρου λόγου, ο οποίος αντλείται από την ύπαρξη υπέρτερου δημόσιου συμφέροντος για τη δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων

- 51 Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων, δεδομένου ότι αυτά διοχετεύθηκαν σε τρίτους, περιλαμβανομένων τρίτων που δεν νομιμοποιούνταν να λάβουν γνώση, όπως το γερμανικό περιοδικό *Der Spiegel*. Η διενέργεια εσωτερικής έρευνας σχετικά με τη διοχέτευση του εγγράφου σε τρίτους που δεν νομιμοποιούνταν να λάβουν γνώση δεν είναι, κατά την προσφεύγουσα, αρκετή για να απαλλάξει την Επιτροπή από την ευθύνη των διαρροών. Κατά την προσφεύγουσα, η πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα της είναι αναγκαία προκειμένου να μπορέσει να αντικρούσει τις εξαιρετικά σοβαρές αιτιάσεις που έχουν διατυπωθεί εις βάρος της, ιδίως από το περιοδικό *Der Spiegel*. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι έχει έννομο συμφέρον να της επιτραπεί να υπερασπιστεί εαυτήν, και δη δημοσίως. Κατά την άποψή της, τέτοια υπεράσπιση, η οποία θα αποκαθιστούσε την ισορροπία στην άσκηση των καθηκόντων έρευνας της OLAF, είναι δυνατή μόνο δυνάμει των εγγράφων που μέχρι σήμερα είναι μη προσβάσιμα στην προσφεύγουσα.
- 52 Η Επιτροπή υποστηρίζει, καταρχάς, ότι η δημοσιοποίηση της τελικής εκθέσεως της OLAF οφείλεται σε παράνομη διαρροή, για την οποία έχει διαταχθεί έρευνα. Τέτοια παράνομη διαρροή συνιστά πραγματικό στοιχείο το οποίο δεν μπορεί να επηρεάσει την εκτίμηση σχετικά με την ύπαρξη υπέρτερου δημόσιου συμφέροντος για τη δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων. Εν συνεχεία, η Επιτροπή προβάλλει ότι το συμφέρον της προσφεύγουσας για τη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων είναι αμιγώς ιδιωτικό, ήτοι ότι η προσφεύγουσα τη ζητεί με την ιδιότητα του προσώπου εις βάρος του οποίου διενεργήθηκε η έρευνα της OLAF. Αυτό το είδος ιδιωτικού συμφέροντος, το οποίο δεν αφορά άλλους πολίτες, δεν δύναται να συνιστά υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, κατά την έννοια του κανονισμού 1049/2001. Τέλος, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι στην προσφεύγουσα απόκειται να αποδείξει ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων. Εντούτοις, η επιβεβαιωτική αίτηση δεν περιλαμβάνει, κατά την Επιτροπή, κανένα στοιχείο σχετικά με την ύπαρξη υπέρτερου δημόσιου συμφέροντος για την εν λόγω δημοσιοποίηση, το οποίο να καταρρίπτει το γενικό τεκμήριο περί μη προσβάσεως, πέραν μιας γενικής και αόριστης αναφοράς στα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας. Στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή προσθέτει ότι η ανάγκη να υπερασπιστεί κανείς εαυτόν έναντι «σοβαρών αιτιάσεων» οι οποίες διατυπώνονται στον Τύπο συνιστά επίσης αμιγώς ιδιωτικό συμφέρον και όχι υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.
- 53 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, η εφαρμογή της εξαιρέσεως, την οποία καθιερώνει η εν λόγω διάταξη, αποκλείεται εάν η δημοσιοποίηση του επίμαχου εγγράφου δικαιολογείται από υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.
- 54 Σημειώνεται δε ότι, όσον αφορά την ανάγκη να επιτευχθεί η δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων λόγω του υπέρτερου δημόσιου συμφέροντος προκειμένου η προσφεύγουσα να είναι σε θέση να υπερασπιστεί καλύτερα εαυτήν έναντι των αιτιάσεων που διατυπώθηκαν κατόπιν της δημοσιεύσεως άρθρου στο περιοδικό *Der Spiegel*, τέτοιο επιχείρημα δεν αποδεικνύει, καθεαυτό, την ύπαρξη δημόσιου συμφέροντος για τη δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων υπέρτερου της προστασίας της εμπιστευτικότητας, κατά την έννοια του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001. Λαμβανομένης υπόψη της γενικής αρχής προσβάσεως στα έγγραφα, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 15 ΣΛΕΕ, καθώς και των αιτιολογικών σκέψεων 1 και 2 του κανονισμού 1049/2001, το εν λόγω συμφέρον πρέπει να έχει αντικειμενικό και γενικό χαρακτήρα και δεν πρέπει να συγχέεται με τα συμφέροντα των ιδιωτών.
- 55 Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001, δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων έχει «κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την έδρα του σε ένα κράτος μέλος». Συνεπώς, ο κανονισμός αυτός

αποσκοπεί στη διασφάλιση της προσβάσεως όλων στα δημόσια έγγραφα και όχι μόνον την πρόσβαση του αιτούντος σε έγγραφα που τον αφορούν (απόφαση της 26ης Απριλίου 2005, Sison κατά Συμβουλίου, T-110/03, T-150/03 και T-405/03, EU:T:2005:143, σκέψη 50).

- 56 Ως εκ τούτου, το ιδιωτικό συμφέρον που δύναται να προβάλλει ένας αιτών για πρόσβαση σε έγγραφα που τον αφορούν προσωπικώς δεν μπορεί να αποτελεί γενικώς καθοριστικό στοιχείο τόσο για την εκτίμηση υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, όσο και για τη στάθμιση των συμφερόντων, στο πλαίσιο του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 26ης Απριλίου 2005, Sison κατά Συμβουλίου, T-110/03, T-150/03 και T-405/03, EU:T:2005:143, σκέψη 52, της 20ής Μαρτίου 2014, Reagens κατά Επιτροπής, T-181/10, EU:T:2014:139, σκέψη 144, και της 21ης Μαΐου 2014, Catinis κατά Επιτροπής, T-447/11, EU:T:2014:267, σκέψεις 61 έως 64).
- 57 Επομένως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι τα ζητηθέντα έγγραφα αποδεικνύονται αναγκαία για την άμυνα του προσφεύγοντος στο πλαίσιο προσφυγής, ζήτημα το οποίο εμπίπτει στην εξέταση της εν λόγω προσφυγής, το στοιχείο αυτό δεν είναι κρίσιμο για τη στάθμιση των δημοσίων συμφερόντων. Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά το επιχείρημα κατά το οποίο η πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα είναι αναγκαία ώστε να καταστεί δυνατόν για την προσφεύγουσα να υπερασπιστεί εαυτήν έναντι των αιτιάσεων που δημοσιεύθηκαν στον γερμανικό τύπο.
- 58 Διαπιστώνεται όμως ότι, εξαιρουμένων των ως άνω ιδιωτικών συμφερόντων, το πρώτο εκ των οποίων η προσφεύγουσα επικαλέστηκε στο πλαίσιο της επιβεβαιωτικής αιτήσεως και το οποίο αφορά τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας σε σχέση με την έρευνα της OLAF, και το δεύτερο εκ των οποίων επικαλείται στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, και το οποίο αφορά το συμφέρον της προς αποτελεσματικότερη υπεράσπιση κατά των αιτιάσεων που δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό *Der Spiegel*, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε άλλα επιχειρήματα τα οποία να δικαιολογούν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.
- 59 Κατά τα λοιπά, το γεγονός και μόνον ότι στοιχεία του εμπιστευτικού φακέλου της OLAF ενδεχομένως δημοσιοποιήθηκαν παρανόμως δεν δικαιολογεί, καθεαυτό, την παρέκκλιση, προς όφελος του ενδιαφερομένου προσώπου, από τους κανόνες της εμπιστευτικότητας οι οποίοι διέπουν τον φάκελο έρευνας της OLAF (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, διάταξη της 18ης Δεκεμβρίου 2003, Gómez-Reino κατά Επιτροπής, T-215/02, EU:T:2003:352, σκέψη 65).
- 60 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του τρίτου λόγου, ο οποίος αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά την προστασία του ιδιωτικού βίου και της ακεραιότητας του ατόμου

- 61 Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι ενδέχεται, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των επίμαχων εγγράφων, να διακυβευθεί η προστασία του ιδιωτικού βίου και της ακεραιότητας του ατόμου. Επιπροσθέτως, η OLAF δεν διευκρίνισε για ποιον λόγο δεν μπορούσε να παράσχει μερική πρόσβαση στα ζητηθέντα έγγραφα, σεβόμενη τον ιδιωτικό βίο και την ακεραιότητα των ατομικών προσωπικών δεδομένων.
- 62 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι το σημείο της προσβαλλομένης αποφάσεως το οποίο αφορά την προστασία των προσωπικών δεδομένων προσετέθη για λόγους πληρότητας, καθόσον τα ζητηθέντα έγγραφα περιελάμβαναν επίσης δεδομένα τα οποία προστατεύονταν δυνάμει διαφορετικής εξαιρέσεως. Εντούτοις, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση βασίζεται κυρίως στην εφαρμογή γενικού τεκμηρίου, όπως προκύπτει από το σημείο της προσβαλλομένης αποφάσεως το οποίο προηγείται εκείνου που αφορά την προστασία των προσωπικών δεδομένων, τεκμήριο το οποίο καθιστά δυνατή τη μη δημοσιοποίηση του συνόλου των ζητηθέντων εγγράφων και τη μη εξέταση του εάν θα έπρεπε να χορηγηθεί μερική πρόσβαση, ο λόγος αυτός είναι αλυσιτελής.

63 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται, όπως ακριβώς προβάλλει και η Επιτροπή, ότι, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θεμελιώνεται νομικώς στους λόγους τους οποίους περιλαμβάνει, και οι οποίοι είναι σχετικοί με την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ο υπό κρίση λόγος πρέπει να απορριφθεί ως εν πάση περιπτώσει αλυσιτελής.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως

64 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η OLAF παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, λαμβανομένου υπόψη του τρόπου με τον οποίο έλαβε την προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι χωρίς να εξετάσει όλες τις κρίσιμες πτυχές της υποθέσεως και επικαλούμενη την δήθεν ύπαρξη γενικού τεκμηρίου. Επίσης, η αρχή της χρηστής διοικήσεως παραβιάστηκε, κατά την προσφεύγουσα, λόγω της γνωστοποίησης της τελικής εκθέσεως της OLAF σε διάφορα πρόσωπα, περιλαμβανομένων του συντάκτη του άρθρου το οποίο δημοσιεύθηκε στο περιοδικό *Der Spiegel*, καθώς και μέλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η άρνηση παροχής προσβάσεως στα ζητηθέντα έγγραφα, η οποία θα καθιστούσε δυνατόν για την ίδια να υπερασπιστεί εαυτήν κατά των αιτιάσεων τρίτων βάσει εγγράφων που περιήλθαν στην κατοχή τους μέσω διαρροών, είναι επίσης αδικαιολόγητη.

65 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η OLAF έλαβε υπόψη όλες τις πτυχές που όφειλε να εξετάσει ώστε να εκδώσει την απόφασή της και παρέθεσε, συναφώς, την αναγκαία αιτιολογία, βάσει της υπάρξεως γενικού τεκμηρίου σχετικά με τα έγγραφα που αφορούν την έρευνά της. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν αντιλαμβάνεται με ποιον τρόπο παραβιάστηκε η αρχή της χρηστής διοικήσεως. Η Επιτροπή υπενθυμίζει εκ νέου ότι η προβαλλόμενη γνωστοποίηση της τελικής εκθέσεως της OLAF σε διάφορα πρόσωπα, εάν όντως έλαβε χώρα, οφείλεται σε παράνομη διαρροή και ότι διενεργείται έρευνα σχετικά με τις συνθήκες αυτής της διαρροής.

66 Επισημαίνεται ότι, κατ' εφαρμογήν γενικού τεκμηρίου, η OLAF δεν παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως. Όπως διαπιστώθηκε ήδη στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, η OLAF διευκρίνισε, στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως, για ποιον λόγο τυγχάνει εφαρμογής γενικό τεκμήριο, το οποίο καλύπτει το σύνολο των εγγράφων της έρευνας, προκειμένου να προστατευθεί η τήρηση των ειδικών τομεακών κανόνων που έχει θεσπίσει ο νομοθέτης της Ένωσης όσον αφορά τις δραστηριότητες της OLAF.

67 Το γεγονός ότι σημειώθηκε παράνομη διαρροή πληροφοριών οι οποίες εμπίπτουν στο πεδίο προστασίας του άρθρου 10 του κανονισμού 883/2013 δεν επάγεται ότι η τελική έκθεση της OLAF δημοσιοποιήθηκε και εισήλθε στη δημόσια σφαίρα κατά την έννοια του κανονισμού 1049/2001.

68 Επιπροσθέτως, καίτοι είναι λυπηρό ότι λόγω διαρροής ο γερμανικός τύπος απέκτησε πρόσβαση σε εμπιστευτικές πληροφορίες, το γεγονός αυτό δεν δικαιολογεί, καθεαυτό, τη δημοσιοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων στο πλαίσιο διαδικασίας δυνάμει του κανονισμού 1049/2001.

69 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

70 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει την International Management Group στα δικαστικά έξοδα.**

Γρατσίας

Kancheva

Wetter

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Μαΐου 2016.

(υπογραφές)